

Ширната империя кипеше в трескаво творчество. Крепости се издигаха, други се поправяха, трети се възобновяваха. Друмища се прекарваха, градски стени се заякчаваха. Навсякаде многобройното население на българското царство гъмжеше като трудолюбив кошер. Търговци-чуждоземци крътосваха всички друмища, от Белград и Средец до Охрид, от Драч и Солун до брега на Мраморно море. Занаятите процъфтяваха. Безброй стада изпълваха тучните ливади и пасбища, долините раждаха трендафил и маслина, житните ниви се люлееха в обилно злато, вековни гори застилаха склоновете на горди планини. Моретата даваха несметна риба, полетата раждаха лен и памук, грозде и ябълки.

Верни побирчи надзираваха точното изпълнение на законите за данъците и митата, предпазваха от злоупотреби и нечестивост. Милосърдни монаси управляваха многобройните болници, старопиталища и домове за сираци. Храбри войводи пазеха с войскарите си сигурността на друмищата. Почетни севастии раздаваха правда в името на царя. И тежко томува, който дръзваше да не изпълни точно закона, да злоупотреби с доверието на самодържеца. В мир и охолство живееше народът, свободен да говори езика на дедите си, да изповяда вярата на съвестта си.

Иван Асен обикаляше всички области, наглеждаше работата по укрепяването, надзираше справедливостта на севастите, вярността на войводите, издираше най-почетените и даровити люде, даваше им отговорни и важни служби.

Той бе обиколил вече всичките си нови земи и бързаше да се върне в Търновград, където пригетовленията за свадбата на младата Елена с младия император бяха вече привършени. Нищо не бе пожалил Асен, за да направи достойно венце за дъщеря си. Опитни майстори бяха пригетвили тежки килими и кебета, копринени дюшеци напълнени с